

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F R A M K R I S T M E N N F R A M •

66 ÅRGANG

---

28. MAI 1954

A V I N N H O L D E T : NR.
TROSVISSHET OG LYDIGHET - HVOR KATOLSK ER TYSK- 20
LAND - HVORFRA HAR KIRKEN SIN AUTORITET - EN ALL-
SIDIG NONNE - PIUS X's HELGENKÅRING - ET INTERVJU 21
OG OM INTERVJUER - NOTISER - NYTT FRA UTLANDET

NESTE NUMMER KOMMER 10. JUNI 1954

VÅRE KIRKER Gudstjenester på søn- og helligdager

OSLO

St. Olavs kirke, Akersv. 1.
Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61.
(Prestegrd. og Biskopen 42 52 87.)
Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.30: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høymesse m. preken.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.
Soknepresten, tlf. 68 08 68.
Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.
Kl. 19: Aftenmesse.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.
Dominikanerne, tlf. 44 23 24.
Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 9.30: Stille messe m. fransk preken.
Kl. 10.30: Høymesse m. preken.

Grefsen kapell, Gladsvog 23.
Prestegården, tlf. 38 02 87.
Kl. 9.30: Høymesse.

Vår Frue Villas kapell,
Ullernchaussen 52, Smestad (Montebello).
Prestegården, tlf. 55 81 21.
Kl. 8.30: Høymesse.

Lunden kapell, Trondheimsv. 309.
Tlf. 37 78 68.
Kl. 8.15: Høymesse.

ARENDAL:

St. Fransiskus kirke, Tyholmen.
Soknepresten, tlf. 2209.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.
Soknepresten, tlf. 15 410.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1.
Soknepresten, tlf. 2019.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.
Soknepresten, tlf. 1438.
Kl. 8.15: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1.
Soknepresten, tlf. 1168.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torggt. 113.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt. 21.
Soknepresten, tlf. 3195.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høymesse.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.
Soknepresten, tlf. 266.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.
Soknepresten, tlf. 4225.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

LILLESTRØM:

St. Magnus kapell, Halvdansgt 5.
Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11.15: Høymesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.
Soknepresten, tlf. 50 793.
Kl. 7.45: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

STABEKK:

Jesu Hjerte kapell, Nyv. 17.
Soknepresten, tlf. 53 77 35.
Kl. 9.05: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.
Soknepresten, tlf. 25 534.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høymesse.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.
Presteboligen, tlf. 9028.
Kl. 9.30: Høymesse.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1.
Soknepresten, tlf. 12 238.
Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høymesse.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 30. MAI: *Søndag etter Kristi Himmelfart*. Ep. Pet. 4, 7—11. Ev. Joh. 15, 26—27; 16, 1—4. *Mandag*: Angela fra Merici, jomfru. *Tirsdag og onsdag*: I oktaven for Kristi Himmelfart. *Torsdag*: Oktavdagen for Kristi Himmelfart. *Fredag*: Francesco Caracciolo, bekj. *Lørdag*: Pinseaften.

SØNDAG 6. JUNI: 1. *Pinsedag*. Ep. Ap. gj. 2, 1—11. Ev. Joh. 14, 23—31.

MANDAG 7. JUNI: 2. *Pinsedag*. Ep. Ap. gj. 10, 34 og 42—48. Ev. Joh. 3, 16—21. *Tirsdag*: I Pinseoktaven: *Onsdag*: I m b r e d a g. *Torsdag*: I Pinseoktaven. *Fredag og lørdag*: I m b r e d a g e r.

SØNDAG 13. JUNI: *Treenighetssøndag*. Ep. Rom. 11, 33—36. Ev. Matt. 28, 18—20.
O B S. Ifølge Hs. Høyærv. biskopens fastemandat for 1954 er man dispensert fra abstinensbudet på imbredagene onsdag og lørdag i uken etter Pinse.

ST. OLAV

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersv. 5, Oslo. Telefon 42 37 43. Kl. 9—16. Mandag, lørdag: Kl. 9—13.

Abonnementspris: Kr. 15.00 pr. år; for utlandet + porto kr. 2.40. Girokonto nr. 15986.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

Annonser må være innsendt innen onsdag aften uken før utgivelsesdatoen (angitt på I. omslagside).

Vær med og utbre
ST. OLAV!

MARIAKONGREGASJONEN, OSLO

Onsdag 2. juni: Møte i St. Josephs Kapell kl. 19.30. Deretter samvær i foreningslokalet.

A.s Rafens Etterfølgere

Grensen 19, Oslo

Glass, stentøy, porselen og kjøkkenutstyr for sykehus og andre anstalthusholdninger

Et virkelig kvalitetsprodukt

FYRINGSOLJE
brukes av

Bispegården
St. Josephs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke. } Oslo
St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem
Sta. Katarinahjemmet.
St. Pauls Kirke }
Moderhuset } Bergen
Florida Sykehus }
Øyenklinikken }
St. Josephs Hospital, Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Fransiskus Hosp., Hønefoss.

Ved bestilling av olje: Oslo 68 34 66
Service: Oslo 56 35 92

Trosvisshet og lydighet

En pinsebetraktning

Vårt første møte med Gud er troen. All religiøs livsutfoldelse bunner i troen. «Hver og en som påkaller Herrens navn skal bli frelst. Men hvorledes skal de påkalle Ham som de ikke tror på?» (Rom. 10, 13.) Selve troen forutsetter imidlertid at vi hører Guds ord og åpner vårt hjerte for det. «Hvorledes skal de tro på Ham som de ikke har hørt om?» (smst.) Troslivet begynner altså med en akt av lydighet mot dem som forkynner det guddommelige budskap, men som forkynner det i kraft av en guddommelig sendelse. For Gud alene kjenner Gud. Skal et menneske vitne om Ham og forkynne Hans ord, må det skje ved fullmakt fra Ham. «Hvorledes skal de høre uten at noen preker? Men hvorledes skal de preke uten at de blir utsendt?» (smst.)

Spør vi et barn fra et fromt kristent hjem: «Hvordan vet du at Jesus er Guds Sønn og vår Frelser?», så svarer det: «Far og mor har sagt det.» Barnet har en medfødt bevissthet om at foreldrene har fullmakt fra Gud, når det gjelder dets religiøse og moralske oppdragelse. Spør vi far og mor om hvordan de selv vet at Jesus er Gud og Frelser, så svarer de at de har lært det i sin barndom, hjemme og på skolen, og siden hørt det i kirken ved prestens forkynning.

Spør vi nå presten, så er svaret forskjellig alt etter som det er en katolsk eller protestantisk prest. Den katolske svarer at det fra apostlenes dager av har vært Kirkens lære. Den protestantiske svarer at det står i Bibelen.

Nå er det ikke hensikten her å gjøre rede for det katolske og det protestantiske syn på Bibel og Kirke. Det er nok å minne om fire kjensgjerninger som det er umulig å dra i tvil: a) Den kristne tro og Kirken har vært levende lenge før en eneste linje av evangeliet var skrevet. b) Ingen av de hellige forfattere har hatt den hensikt å skrive en fullstendig lærebok om Jesus og Hans Åpenbaring. c) Bibelen, overlatt til den enkeltes personlige tolkning har ført til å undergrave den kristne enhet, undertiden endog til å undergrave selve troen og til å gjøre veien til frelsen uviss. For Bibelen er langt fra å være så klar at meningsforskjell på forhånd skulle være utelukket. d) Det var Kirken alene som gikk i borgen for de hellige Skrifters ekthet og skilte de ekte ut fra de uekte, og dette med en autoritet som i alle kristnes bevissthet var den samme som Kristus hadde gitt sine apostler. Bibelen kan umulig løsrives fra Kirken. Den er selv en frukt av Kirkens forkynnelse,

av Kirkens bønn og sakramentale gudstjeneste, altså en frukt av den overnaturlige og uavbrutte livsprosess som foregår i Kristi mystiske Legeme, og som vi kaller: Tradisjon.

Men sett nå at en protestant virkelig finner i Bibelen alene de religiøse verdier som han i sin personlige samvittighet betrakter som innbegrepet av Jesu Evangelium, så er han ennå langt fra å være en troende, akkurat som en katolikk er langt fra å være en troende så lenge han bare hører og oppfatter Kirkens undervisning. Ved bibellesning og kirkelig forkynnelse kan begge to komme så langt som til å erkjenne den kristne Åpenbarings innhold, men ikke til selve troen som fast personlig overbevisning. Denne er og blir en nådegave fra Gud. I Pinseliturgen synger vi: «*O lux beatissima, reple cordis intima tuorum fidelium.* — O, du lys fra salighet, sendt fra himmelen hit ned, fyll hvert hjerte som har tro».

Troens opphav er en lysstråle fra himmelen forbundet med en eiendommelig impuls som mild og mektig senker seg ned i sjelens indre og gjør den delaktig i Guds Sannhet og evige liv. For «dette er det evige liv at de kjenner Deg, den ene sanne Gud og den Du sendte, Jesus Kristus». (Johs. 17, 3.) I det øyeblikk da et menneske blir en troende kristen, fullbyrdes det i hans indre et underverk av Guds allmakt og nåde, usynlig for vårt øye, ufattelig for vår fornuft, men allikevel så stort at de største begivenheter i historien og de største bedrifter i det naturlige åndsliv er ingenting mot det. Ved Guds hemmelighetsfulle inngripen i sjelens liv blir mennesket fra det menneskelige plan oppløftet til det guddommelige. Vårt liv blir «et liv med Kristus skjult i Gud». (Kol. 3, 3.)

Imidlertid blir vårt naturlige åndsliv, fornuften, hjertet og den frie vilje ikke sjaltet ut, hverken under forberedelsen til troen eller i selve trosakten. Hvorfor skulle våre naturlige sjelsevner komme ut av betraktning når det gjelder menneskets frelse, menneskets forening med Gud, vår nye fødsel som Guds barn? Skulle Guds nåde begynne sitt frelserverk med å fornekte eller med å forakte nettopp de evner som gjør oss til mennesker?

På forskjellig vis medvirker vårt naturlige åndsliv, især fornuften, til å bane veien for den troende overbevisning. Møter vi et menneske som påstår å være budbringer av den kristne Åpenbaring, så spør vi med en gang: Med hvilken rett krever han lydighet?

het av meg? Er det virkelig sant at han taler på Guds vegne? Å skjenke sin tillit til et menneske, og da især i en sak hvor det gjelder det evige liv, uten å være klar over at han er et troverdig Guds vitne, det ville være rett og slett ansvarslost. «Turpe est cuiquam sine ratione credere,» sier St. Augustin. (Det er moralsk uforsvarlig å tro på hvem som helst uten prøve.) Fornuftens oppgave blir altså å undersøke om forkynneren virkelig taler på Guds vegne.

Også ellers har fornuften å gripe inn i forberedelsen til troen, ikke — som den ofte nokså lettsindig mistenkes for — med den hensikt å forklare eller bevise de kristne mysterier, men for å motbevise vantroens innvendinger. Mot materialismen hevder og beviser fornuften at det finnes åndelige realiteter. Mot rasjonalismen beviser den at den åndelige virkelighet ikke lar seg innfange i fornuftens grenser og at «fornuftens siste skritt er å innse at det finnes en uendelighet av ting som overstiger fornuften» (Pascal). Mot en kristendomsfiendtlig vitenskap, som vil frakjenne Jesus hans historiske eksistens, fører fornuften de mest troverdige historiske vitnesbyrd i marken, og viser at de vantros benektelser grunner seg på den forhåndside at det overnaturlige i det hele tatt skulle være umulig.

Når det fra kristent hold påstås at vi med våre metafysiske bevis på Guds eksistens allikevel forsøker å trekke det guddommelige ned på fornuftens plan, så svarer fornuften at de filosofiske gudsbevis ikke vil være vitner om Guds uransakelige dybder, men vitner om verdensaltet og mennesket. For alle disse bevis kommer ut på dette: universet kan ikke forklares, hverken i sitt opphav eller i sin beståen, eller i sin virksomhet eller i sin sammenheng, uten en absolutt, evig og uendelig Virkelighet som ikke har mottatt sin eksistens, men som eksisterer ved seg selv og er ved seg selv både den grenseløse allmakt og den grenseløse Visdom. Hvordan kunne ellers Paulus erklære at de hedenske tenkere er uten unnskyldning for sin avgudsdyrkelse, siden verdensaltet vitner om den ene sanne Gud? (Rom. 1.)

Hermed er det nå ikke sagt at hver enkelt skulle være forpliktet til selv å foreta den rasjonell-vitenskapelige bevisførelse som fastslår at Kirkens hierarki er apostlenes arvtager, eller til selv å gjøre rede for det urimelige og feilaktige i vantroens innvendinger mot den kristne tro. De fleste kristne ville være ute av stand til et slikt tankearbeid. Med full rett overlater de det til prester og teologer som har fått kall og evner til det. «Kirkens menn har Kirkens tillit. Hvorfor skulle jeg nekte dem min?» Slik ville de svare dersom noen krevet regnskap av dem for deres overbevisning.

Imidlertid er alle disse fornuftens tiltak ute av stand til å føre oss til troen. Ved hjelp av dem kan vi komme så langt som til å innse at troen ikke strider mot fornuft og vitenskap, at den endog imøtekommer en hemmelig og hvileløs lengsel i den menneskelige sjel. «Akk, hvor godt det ville være å kunne tro!» Men skal et menneske med fast og klar overbevisning si: *jeg tror*, må en høyere makt gripe inn. For å tro, det er å gå inn i et livsfunn med Gud, og Gud alene kan føre til Gud. «Den som tror har Guds vitnesbyrd i seg.» (1. Joh. 5, 10.) «Når

Talsmannen kommer, Sannhetens Ånd som utgår av Faderen, Han skal vitne om meg.» (Joh. 15, 26.)

Ordet om den hellige Ånds vitnesbyrd blir ofte misforstått. Ikke så få kristne tolker det som en oppfordring til å stenge seg inni sitt eget indre, for ikke å anerkjenne noe annet som guddommelig sannhet og livsverdi enn hva de selv oppdager og opplever i sitt hjertes lønnkammer. Et helt forkjært syn på kristendommen. Den hellige Ånds indre vitnesbyrd gjør ikke det apostoliske læreembete overflødig. Hva Ånden som oftest gjør overflødig er, som allerede antydnet, den enkeltes personlige anstrengelse for rasjontelt å forklare sin tro og sin underkastelse under Kirken. Ånden, som gir troens nåde, gir også tillit til Kirken, en tillit av høyere art enn den som bunner i vitenskapelige utredninger. Men å sjalte ut Kirkens undervisning og veiledning, i de ting som går inn under den kristne Åpenbaring, det gjør den hellige Ånd ikke.

Like etter at Jesus hadde talt om Åndens vitnesbyrd fortsatte Han, idet han vendte seg til apostlene: «Og I skal vitne, fordi fra først av var I med meg.» Disse ord innvarsler den høytidelige innsettelse av det apostoliske læreembete under Peters primat: «Likesom Faderen har sendt meg, så sender jeg eder.» (Johs. 20, 21.) «Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor bort og lær alle folk.» (Math. 28, 18.) «Røkt mine lam, røkt mine får.» (Joh. 21.)

Visstnok kunne Kristus ved den Hellige Ånds indre opplysning gitt alle mennesker en umiddelbar undervisning i den fulle kristne sannhet, og svar på alle religiøse og moralske problemer, uavhengig både av Bibel og apostolisk læremyndighet. Han valgte en annen vei, som svarer bedre til det som er opphav til og sjelen i Hans frelsesverk: Kjærligheten. Den kristne tro skulle være grunnlaget til et samfunn, til en familie av Guds barn. Den enkelte skulle vel eie Gud i sitt eget personlige indre, og allikevel, ikke stå ensom overfor Faderen og Frelseren. Den samme kjærlighet som løfter vårt hjerte opp til Gud vil også føre oss til hverandre, forat vi skal gå veien til Faderen i felleskap, i bevissthet om at det samme liv fra Gud lever i oss alle. Drevet av «den Kjærlighet, som ved den hellige Ånd er utøst i våre hjerter» (Rom. 5, 5), gleder vi oss med hverandre, bærer hverandres byrder, og ved gjensidig meddelelse at hva vi har mottatt av Gud medvirker vi til å bygge opp Kristi Legeme, Kirken. Vårt liv er «de helliges samfunn».

Forskjellige «tjenester» eller livsfunksjoner vedlikeholder det kristne samfunnsliv, men alle har sitt utspring i den samme Ånd som vitner og virker i den enkeltes sjel. (1. Kor. 12.) En av disse «tjenester» er nettopp det apostoliske læreembete, som inn til tidens ende forvalter og meddeler Kirkens store felles gode, de guddommelige trossannheter. Den Hellige Ånds indre vitnesbyrd erstatter ikke den undervisning vi får gjennom Kirken og det skrevne Guds ord. Vel hender det at Gud opplyser en sjel ved en privat åpenbaring, men slikt er unntagelser, betinget av særlige omstendigheter, og aldri kan privatåpenbaring som virkelig er fra Gud stå i motsetning til den Åpenbaring som Gud gir hele menneskeheten gjennom Kristus i Kirken.

Det var f. eks. en privat åpenbaring som fikk

Hvor katolsk er Tyskland?

III. Fra forsvar til offensiv

At de geografiske og demografiske grenser mellom tysk protestantisme og katolisisme som hadde sin opprinnelse i Westfalerfreden i 1648, er brutt ned, har skapt en gunstigere atmosfære for sammenkomster og drøftelser mellom protestanter og katolikker. Den ekumeniske bevegelse som sådan har ikke — kanskje på grunn av de hindringer som ligger i selve dens karakter — medvirket til at slike møter kunne holdes. Erkebiskop Jäger i Paderborn, biskop Stohr i Mainz og *Una Sancta*-kretsen som ble grunnlagt av dr. Motzger og som for tiden ledes av pater Laros, er det som leder interkonfesjonelle drøftelser, hvis formål er metodiske studier av det som fundamentalt ener og skiller katolikker og protestanter, uten at kompromissets ånd gjør seg gjeldende på noen av sidene. Konferansen i Nieder Altheich og det arbeide som er utført av kretsen i Mainz, har ført til en rekke konversjoner, som f. eks. pastor Goethe, en tidligere luthersk prest, som etter

Saulus til å gi seg over til Kristus. Men da han spurte: «Herre, hva vil Du at jeg skal gjøre?», svarte Jesus: «Gå inn i byen, der skal du høre hva du har å gjøre». Det var til byens biskop Kristus sendte ham. (Ap. gj. 9.) Det var også en privat åpenbaring som vant Kornelius for Kristus. Men da Kornelius ba om nærmere forklaring fikk han dette svar: «Send bud etter Simon Peter.» (Ap. gj. 10.) Noe lignende hendte i vår tid med den franske dikter Paul Claudel, som ved en plutselig inspirasjon under en julegudstjeneste i Domkirken i Paris, ble overveldet av troens nåde, men først ved Kirkens undervisning fikk beskjed om den kristne tros læres innhold. Omvendt forekommer det at et menneske kjenner til bunn Kirkens dogmatiske og teologiske læresystem uten å tro på kristendommen. Det er den Hellige Ånd som med sitt indre lys og sin himmelske impuls gir både visshet om at tros læren er sannhet fra Gud og at Kirkens apostolat taler på Guds vegne.

Troen er altså lydighet i dobbelt forstand: lydighet mot den Hellige Ånd som gjør oss mottagelige for det guddommelige, til tross for at det ligger så høyt over vår naturlige fatteevne; og lydighet mot mennesker som taler i kraft av en misjon fra Kristus, skjønt de som mennesker lider under den samme syndige naturs skrøpeligheter som vi, og kan til og med vekke forargelse ved sin dårlige adferd. Troen innebærer en overnaturlig intuisjon av det guddommelige. Hvor skjult det enn kan være under menneskelige former, ja under menneskelig elendighet, så griper sjelen det allikevel med troens blikk og finner glede, fred og kraft i det. Og denne intuisjon blir klarere og mere fredbringende etterhvert som vi i troskap mot Guds nåde, ved from bønn, kjærlighet og selvfornektelse oppnår et alltid renere hjerte. Jesus har jo sagt: «Salige er de rene av hjerte, for de skal se Gud.»

A. J. Lutz, O.P.

at det tyske hierarki hadde appellert til Paven, fikk tillatelse til å bli prestviet for to år siden, til tross for at han er gift. Men stort sett er virkningene av disse teologiske drøftelser på den store almenhet svært liten. Protestantiske teologer som biskopen i Land Oldenburg, professor Stählin, og dr. Asmussen i Kiel, som teologisk går inn for en gjenreisning av læreembetets autoritet i Den lutherske kirke og for å gi den en mer katolsk karakter, utgjør bare en liten minoritet. Likevel er det en voksende erkjennelse av at man mere ved bønn enn ved teologiske diskusjoner og interkonfesjonelle drøftelser vil nå det ettertraktede mål: *ut omnes unum sint* — at alle må være ett.

I Tyskland er det i første rekke de religiøse ordener som arbeider med utdypningen av tro og praksis. Det finnes om lag seks hundre benediktinere — tallet på cisterciensere er relativt lite — som fortsetter og fører videre det liv ordenen tok til med for over tusen år siden. Klosteret i Beuron f. eks. fører fremdeles an på det kunstneriske felt og i det vitenskapelige arbeide med å utgi *Vetus Latina*, den eldste bibel-utgave på latin som ble brukt før den hellige Hieronymus' oversettelse av år 390. Det er planlagt tretten bind som vil beskjefte den gruppe som arbeider med dette verk — den teller også flere protestantiske vitenskapsmenn — i mange år fremover. Om lag 500 jesuitter virker i tyske byer som vitenskapsmenn, student-kapellaner, lærere og sogneprester og inntar ledende stillinger i Den katolske sosiale bevegelse. Dominikanerne har sitt tyngdepunkt i Rheinland, hvor for 700 år siden *Albertus Magnus* underviste i *studium generale* med ingen ringere enn den hellige *Thomas* blant elevene. I dag leder pater *Welty* O.P., akademiet i Walderberg som er et sentrum for studier av sosiale, politiske og kulturelle spørsmål. I nær fremtid vil det også kunne gi plass for 120 legfolk.

Det hovedinntrykk man tar med seg etter et besøk i Tyskland, er at Kirken er gått ut av en kaotisk fortid med usvekket styrke, og at den i sin gjen-vunne frihet står godt rustet til å ta fatt på de oppgaver den er kalt til å løse. Det var ytterst uheldig at okkupasjonsmaktene viste så liten forståelse for Kirken i Tyskland i 1945. Det bevirket at gjenreisningen av den katolske presse og utgivelsen av bibler og annen religiøs litteratur ble betraktelig forsinket. Dette tok imidlertid ikke motet fra Tysklands katolikker. I dag er den katolske presse en innflytelsesrik og sterk faktor.

I 1932 fantes det 608 katolske dagsaviser som sognet til Det katolske sentrumparti, men opplagene var forbausende små. Da således *Kölnische Zeitung* nådde opp i 20 000 abonnenter, ble begivenheten feiret med overrekkelsen av en kirkeklokke. Den meget innflytelsesrike *Germania* nådde aldri over 10 000 abonnenter. I dag er stillingen en annen. Det finnes 23 katolske dagsaviser med et samlet opplag på 1.8 millioner, men det finnes ikke en samlende, nasjonal katolsk avis på linje med *La Croix* i Frankrike. På den annen side finnes det en sterk katolsk ukepresse, de konservative *Rheinische Merkur* og *Echo der Zeit* og den mer venstre-orienterte *Michael*. Men majoriteten utgjøres av *Kirchenzeitungen*, ukentlige publikasjoner med overveiende religiøst stoff, utgitt i de

Hvorfra har kirken sin autoritet? Hva skal vi med den?

Av sognepræst Kjeld Geertz-Hansen, København

I forrige nummer gjorde forfatteren rede for meningen med en Kirke, hva Jesus tenkte seg med den og hvordan han sikret Kirken gjennom apostel-embetet.

I artikkelens annen del spørres om Kirkens videre mandat gjennom tidene og om hvordan dens autoritet gjøres gjeldende.

II.

APOSTELEMBEDET FORTSÆTTER I BISPEEMBEDET

Man må nødvendigvis spørge sig selv: «Hvordan skulle det hele gå videre, når apostlene var døde?» Vi kan straks give svaret: «I Kirkens bispeembede!» Også der kan vi slå op i Apostelgerningernes bog og i sankt Pauls breve til biskoppen af Efesus, Timotheus, og biskoppen af Kreta, Titus. Disse skrifter viser os, at sankt Paul på sine missionsrejser på et givet tidspunkt måtte sørge for, at det missionsarbejde, han hadde begyndt, kunne fortsettes, og efter at have udvalgt de bedst egnede (det må man dog gå ud fra), indsatte han dem efter faste og under bøn og håndspålæggelse. I brevene til de to bisper opfordrer han dem til at genoplive den nåde, der var blevet dem meddelt ved hans og gejstlighedens håndspålæggelse. Det hele er jo så lige til: En apostel måtte videre for at forkynde evangeliet andre steder; han ville heller ikke kunne overkomme personligt at styre alle menighederne, og endelig måtte der være nogen, der arbejdede

videre, når han ikke kunne mere. Tænker vi os tilbage til ca. år 100, da den sidste af apostlene, sankt Johannes er død i Efesus, måtte en mand, der ønskede at vide, hvad kristendom var, kunne gå hen et sted og få det at vide. Det samme i Korinth eller Rom, der i en menneskealder ikke havde set nogen apostel. Den, de kunne gå hen til, var stedets biskop; han var den eneste, der kunne give virkeligt svar.

Bispeembedet bar og bærer stadig Kirken. Mange vil jo, (jeg havde nær sagt: af gammel vane) si: «Jamen, det står jo dog i Ny Testamente»; men for det første eksisterede det Ny Testamente ikke som et samlet værk omkring år 100, dets forskjellige skrifter lå spredt i menighederne, og de lå der sammen med mange andre skrifter, som evangelisten sankt Lukas henviser til i forordet til sit evangelium. Af disse mange andre skrifter, som ikke kom med i den endelige fortegnelse over Ny Testamente's ægte, d.v.s. af Helligånden inspirerede skrifter er kun lidet bevaret. Den ældste fortegnelse, som er os kendt, over sikre nytestamentlige skrifter, der med garanti kunne bruges, stammer fra ca. år 140. Hvem har da foretaget dette udvalg og således skilt klinten fra hveden? Det har netop biskopperne fra omkring år 100. Og efter hvilke retningslinier? Efter denne ene: At de fuldtud stemte overens med det, som biskopperne vidste via apostlene var blevet lært af den Herre Kristus selv. Har disse bisper ikke været i stand til at skelne rigtigt, kan vi med

forskjellige bispedømmer og av sterkt varierende kvalitet. Ofte er det klaget over at disse små publikasjoner som går med store overskudd som følge av små redaksjonsutgifter og høye annonsepriser, ikke lar mer av overskuddet gå til en høyning av den redaksjonelle standard.

Behovet for en stor, katolsk dagsavis har vært gjenstand for diskusjoner, men som redaktøren av *Rheinische Merkur*, dr. Otto B. Rögele, nylig skrev i *Hochland*; de tyske katolikker bør hilse med glede den kjensgjerning at veien frem til en stor, katolsk avis' *splendid isolation* er blokkert av uovervinnelige økonomiske vanskeligheter. Det vi trenger, skrev han videre, er en solid utdanning av et stort antall unge journalister, hvis profesjonelle dyktighet alene gjør det mulig for dem å få stillinger over alt. Deres mål burde være å gå inn i en slags selvvalgt *diaspora* i den profane tyske prese for der å hevde kristne prinsipper. De tyske Kirchenzeitungen er i stand til å utrette meget i så henseende. Dr. Rögele har utvilsomt rett i at det ikke finnes noen bestemt type katolske journalister i likhet med de liberale og sosialistiske typer som er tegnet av Ibsen og andre dramatikere. Og han siterte Walter Hagemann i *Zur Praxis Christlicher Publizistik*: «Det ser mange ganger ut som om katolikkene fremdeles bruker rokken hvor andre er gått over til moderne spinnermaskiner og transportbånd..... Det er farlig å holde seg til spinnrokkene i dag.»

Disse ord har også sin gyldighet på annen katolsk virksomhet. Siden 1945 har det vært en gradvis tilbakevenden til den menighetsorganisasjon som det katolske Tyskland overtok fra det 19. århundre. Hverken i Tyskland eller i andre land kan målet bare være å holde på massene, men å vinne de enkelte individer for aktiv innsats slik at de kan være med i arbeidet for å vinne nye masser. En betydelig innsats gjøres i så henseende av *Unge Kristne Arbeidere* og av studentene omkring sine kapellaner ved universiteter og høyskoler. En verdig feiring av liturgien inntar en sentral plass i arbeidet til disse enheter, og hva man enn mener om de liturgiske nyheter som de tyske katolikker særlig har gått inn for, er det ikke tvil om at de har øvet en stor innflytelse på den åndelige og intellektuelle utdypning av troen. Kveldsmesser ble først innført i Tyskland i slutten av krigen, og de er blitt overmåte populære, likeledes forvaltningen av dåpens og ekteskapets sakramenter.

Sammenfatter man hva som nødvendigvis har måttet bli et ufullstendig og kanskje springende overblikk over katolisismen i Tyskland, bekrefter såvel en pålitelig statistikk som personlige inntrykk at de som praktiserer sin tro alvorlig, gjør dette mer samlet og bevisst enn tidligere, og at dette nok oppveier svikten hos mange enkeltindivider og organisasjoner.

det samme opgive håbet om nogensinde at få at vide, hvad kristendom er. Men selv hvor det drejer sig om læsning av det Ny Testamente, krævedes bisper til at forklare det. Det kan ikke nytte noget at påstå, at Ny Testamente er indlysende, når enhver kan se, at talrige sekter med den samme bibel i hånden er nået til de mest forskelligartede resultater. Iøvrigt har almindelige mennesker ikke mulighed for at læse det Ny Testamente på det græske originalsprog, og enhver oversættelse er en kommentar, der tilmed må støtte sig på en stor sproglig, arkæologisk, historisk og megen anden viden (jfr. pastor Schindler's fordanskning af Ny Testamente). Hvor forbavsende det end kan lyde for mange idag, ejer vi dog en hel del breve fra biskopper, der personlig har kendt apostlene. Der er romeren Clemens' brev fra ca. år 95, der er Ignatius af Antiokia's 7 breve mellem år 107 og 110 og beretningerne om Polycarp, ordineret af apostelen Johannes, død på bålet år 156, og altså endnu midt i det andet århundrede en levende repræsentant for den apostoliske tid og dens traditioner. Alle kommer de gang på gang tilbage til tanken «hold jer til biskoppen». Sankt Ignatius gør endog opmærksom på, at de ikke han anse en nadver som gyldig (den er ikke blot utilstedelig), uden at den forvaltes af bispen eller af en af ham delegeret præst; ja, han skriver endog en sætning, der på moderne danskere næsten kan virke chokerende: «I skal ære biskoppen, som Kristus ærede sin himmelske fader, I skal ære præsteskrabet, som var det apostlenes kollegium, og diakonerne som Guds lov.» Deraf fremgår bl. a., at bispeembedet ikke er opfundet senere, det er ikke et levn fra feudaltiden. Disse biskopper, vi lige har citeret, vidste bedre besked, for de var indsat af apostlene selv. Clemens, der var biskop i Rom og var Peters tredie efterfølger, og som havde været vidne til Peters og Pauls martyrium, skal skrive til menigheden i Korinth for at bevæge den til fred og fordragelighed. Han giver da følgende interessante oplysning: «Også vore apostle vidste fra Vorherre Jesus Kristus, at der skulle opstå strid angående episkopatet. Da de havde fået nøje viden herom forud, var det, at de indsatte ovennævnte (biskopperne og diakonerne) og siden forordnede, at efter deres død skulle andre efterfølge dem i deres embede» (Clemens 44, 1). Til hvem gik den søgende eller spørgende? Til ham, der sad i pestolen, «cathedra».

Af det ovenfor sagte fremgår det, at Kristus havde grundlagt en kirke; i denne kirke var sandheden og ikke andre steder. Kirken skulle bruge sin af Kristus givne autoritet til at sige sandheden. Den, der skilte sig ud, havde kun menneskelige meninger og formodninger at holde sig til, og det var forgængeligt menneskeværk. Polycarp af Smyrna's elev Irenæus af Lyon tøver ikke med at skrive: «Derfor bør man høre præsterne i Kirken, de der, som vi har vist, har en rækkefølge fra apostlene; de som med bispedømmets succession visselig og efter Faderens vilje modtog sandhedens nådegave; men andre, som skiller sig ud fra den oprindelige succession og holder forsamling hvorsomhelst, skal man have i mistanke for kætteri og slet lære» (Adversus Hæreses 4, 26, 2).

En særlig hilsen til våre danske abonnenter!

KIRKENS KLIPPE: PAVEDØMMET

Hvori bestod nu for den enkelte kristne garanti for, at den lokale biskop var god nok? At han var i fred og enhed med biskoppen af Rom! Nogle eksempler må gives. Det er allerede sagt, at biskop Clemens af Rom skrev til menigheden i Korinth, fordi der var opstået stridigheder. Han er ikke bange for at skamme menigheden ud, og han besværges dem i Treenighedens navn at lyde menighedens forstander: «Det er en skandale og en skam for den kristelige vandel, når man får at høre, hvordan den ældgamle og grundfæstede kirke i Korinth for en eller to personers skyld har rejst sig mod sine præster, og rygtet herom har ikke bare nået os, men også de anderledes tænkende, så Herrens navn bliver til spot for jeres tåbeligheds skyld — og den selv bliver jer til fare» (47). Menigheden tog imod den pavelige irettesættelse med så stor taknemlighed, at vi ved, at brevet regelmæssigt blev oplæst i Korinth sammen med de hellige skrifter over 50 år efter.

Da Ignatius af Antiokia som romernes fange var på vej til Rom for at kastes for de vilde dyr ved de store fester i anledning af Colosseum's restaurering og genåbning, betror han ejendommeligt nok ikke sin menighed til de nærmest boende biskopper, men til kirken i Rom, «som fører forsædet i kærligheds-samfundet» (Universalkirken). Og endelig skriver Irenæus, der stammede fra Smyrna og havde berejst et stort antal af de allerede talrige kristne menigheder for at ende som biskop i Lyon år 176: «Med den romerske kirke må nemlig på grund af dens særlige forrang alle kirker stemme overens, d.v.s. de troende på ethvert sted, thi i den er stedse den apostoliske tradition bevaret fri for det, som kommer fra andre sider.» Hvis man endelig spørger om, hvorfor alle menigheder fra Gallien til Lilleasien og fra Sortehavet til Nildeltaet betragter Rom som det sted, hvor «læreautoriteten residerer» (Tertullian ca. år 200), henviser man til Jesu ord til Peter i Matth. 16. kap.: «Du er Petrus, d.v.s. klippen, og på denne klippe vil jeg bygge min Kirke, og Dødsrigets magt skal ikke overvælde den.» Vi kender alle Jesu smukke ord: «Jeg er den gode hyrde», det vil bl. a. sige den rigtige hyrde i modsætning til lejesvenden; men da han står i beredskab med at skulle forlade apostlene i sin synlige skikkelse, overdrager han dette hyrdeembede til Peter: «Vogt mine Lam og vogt mine får» (Joh. 21, 16). Det må give os danskere noget at tænke på, at den hellige Ansgar, der blev viet til biskop i 832 og udnævnt til ærkebiskop over Norden, tog til Rom og ved altret nær sankt Peters grav under den daværende Peterskirke af paven modtog palliet: det korsprydede bånd, som en ærkebiskop bærer om halsen (jvfr. Absalons statue over Københavns rådhusport); så var sendelsen i orden!

PERSON OG EMBEDE

Enhver dansker har hørt om dårlige paver og biskopper, ryggesløse munke, og hvad ved jeg. Dette sørgelige faktum har vært kendt af katolikker til enhver tid, men de ved også, at Kirkens læremyndighed og autoritet hviler på Kristus og Kristi løfte. Derfor lever og virker Kirken trods dårlige bisper og paver, for vi følger ikke disse mænds mo-

Søster Ann Joachim, en allsidig nonne

Det hender enkelte ganger i livet at en kommer i kontakt med — eller hører om — et eller annet menneske som skiller seg ut fra den store massen i en slik grad at en blir forbausset over at et enkelt menneske kan utføre så mye. Mens de aller fleste henger svært så hardt i for å klare de oppgavene som ligger dem aller nærmest, greier enkelte å overkomme så mye at en må ha grunn til å stusse over hvordan i all verden de greier å få tiden til å strekke til. Søster Ann Joachim er et slikt menneske. Hun er så allsidig at til og med den ledende amerikanske avisen *The New York Times* ble så interessert i hennes mange gjøremål at den offentliggjorde en lengre artikkel om henne for et par år siden.

Historielærerinnen i Siena Heights Girls' College i Adrian i staten Michigan i De forente stater, er nonne, og likeledes er det en nonne som underviser i statsvitenskap, økonomi, forfatningsrett og internasjonal religionshistorie. Det er jo ikke så rart at det er nonner som underviser i disse fagene ved en pikeskole drevet av en romersk-katolsk nonneorden. Men det er ganske merkelig at lærerinnen i basketball og tennis også er nonne, og at en

nonne er juridisk rådgiver for Dominikaner-ordenen. Det mest forbløffende er imidlertid at alle disse forskjellige stillingene innehas av en og samme nonne — nemlig søster Ann Joachim!

Søster Ann Joachim ble født i Tyskland, men allerede tre år gammel utvandret hun med sine foreldre til De forente stater og bosatte seg i Detroit. Bare 13 år gammel mistet hun sin far og måtte da straks ut i arbeidslivet. Hun tok realskoleeksamen som privatist trass i at hun hele tiden arbeidet full dag, og siden lærte hun steno-grafi ved Detroit Business Institute. Så fikk hun stilling som stenograf i et advokatfirma, og som hun selv har sagt var det der hun forsto at «hun befant seg på den gale siden av skrivepulten». Hun bestemte seg derfor til selv å bli advokat, og begynte å studere jus om kvelden ved Detroit College of Law. Sin juridiske embetseksamen fikk hun ved Detroit's Universitet.

En skulle nesten tro at fullt arbeid om dagen og harde studier om kvelden ville være nok til å fylle all hennes tid. Men hun klarte likevel å erobre kvinnenes tennis-

alske eksempel, men deres lære. Ved helliged har man alltid prøvet på at råde bod på det forfald, som menneskelig skrøbelighet alltid vil medføre. Også paver og bispeser må personlig frelse deres sjæle. Det eneste, man ikke gjør, er at bryde ud og lave sit eget samfund, for det vil være menneskeværk, og ingen menneskelig værdi eller høy moralsk standard kan erstatte Helligåndens vejledning og Kristi usynlige tilstedeværelse i sin Kirke. En katolik ved derfor, at han er i det rige, Guds Rige eller Himmeriget, som Kristus lovede at oprette. Det har ingen synlige grænser, det har intet politi eller toldvæsen, men det har sin egen åndelige struktur, som dog kan skelnes med menneskeligt øje, for dette rige er grundlagt af Kristus for mennesker, så længe de er her på jorden. Det lyder som en dårlig vittighed, men må dog siges: Vi kan ikke telefonere op til Himlen og bede om at blive stillet om til oplysnin-gen, men vi kan telefonere til vor biskop, og er vi usikre endnu, henvender vi os til Rom. Katoliken ved, at gennem alle tider har Kristus skænket sin Kirke et organ, der taler sandhed, således at vi kan komme i den direkte troskontakt med den Gud, som har åbenbaret sig. Katoliken ved, at han står på den faste klippe, der er Petrus, og så længe han bliver der, er hans tro urokkelig.

VI OG «DE ANDRE»

Til slut nogle ord om Kirkens syn på ikke-katolske kristne. Man antager vist almindeligvis, at den katolske kirke lærer, at alle ikke-katoliker er en slags hedninger, der går lige lukt i Helvede. Intet er mere forkert! Den katolske kirke lærer derimod, at for at komme i Himlen må man eje Guds ven-

skab, «være i Guds nåde»; den lærer, at så længe en kristen følger sin samvittighed, er han i Guds nåde og bliver derfor frelst. Den nåde, der gjorde ham til et Guds barn med mulighed for at komme i Himlen, fik han i dåben, og der holder den katolske kirke fast ved sankt Paulus' lære, at der er kun een herre, een tro, een dåb og een Gud og alles fader. Da Kirken af Kristus er sat som den eneste frelsesinstitution, bliver enhver døbt indlemmet i Kirken, og da der kun er een Kirke, indlemmes han derfor i den katolske kirke — det kan han slet ikke blive fri for. Skulle han senere, som tilfældet oftest er med danskere, slutte sig til et ikke-katolsk kirkesamfund, betyder dette for så vidt intet i Guds øjne, for disse samfund er ikke villet af Gud. Han står uden at vide det og uden at ville det i den katolske kirke, hvis øverste hyrde er den hellige fader i Rom. Det er større eller mindre brudstykker af dens lære, han tror på og frelses ved, det er dens forbøn han helliggøres af; også han er en ranke på vintræet. Derfor føler den mand, der er sognepræst ved sankt Ansgars kirke i København, sig som ansvarlig for alle de sjæle, der findes fra Vester Voldgade til Svanemøllen, d.v.s. så stort som hans distrikt er. Det er derfor, han henvender sig til sine ikke-katolske medkristne, for at de kan få øjnene op for den fulde og hele sandhed og ikke skulle nøjes med mere eller mindre arvegods, som deres kirkesamfund har medtaget fra Moderkirken. Han må ønske, at også de både hvad lære og praksis angår må bygge på apostlene som sandhedens grundvold — den, hvorpå den katolske kirke er rejst, for den, og den alene, skal aldrig — det lovede Kristus os — overvældes af dødens og løgnens magter.

Kjeld Geertz-Hansen.

mesterskap for staten Michigan og lærte samtidig å fly. Etter endt embetseksamen praktiserte hun som advokat i fem år i Detroit — fra 1923—28. Det var spesielt rov, mord og skilsmisser hun tok seg av, og disse sakene ga henne et godt innblikk i livets tristeste skyggesider.

Det var i 1928 at hun bestemte seg for å avlegge nonneløftet. Hun har selv forklart denne beslutningen slik: «Jeg følte at jeg hadde kommet så langt jeg overhodet kunne ønske å komme i mitt yrke. Jeg hadde nådd mange mål jeg hadde arbeidet for å nå, og jeg hadde reist mye. Jeg følte derfor at jeg kunne tjene Gud bedre ved å bruke mine krefter i arbeidet for Hans sak.»

I de følgende år fortsatte hun derfor sin utdannelse med nettopp dette mål for øye — først ved Siena Heights, så ved Loyola universitet i Chicago, og ved det internasjonale universitet i Fribourg i Sveits tok hun så sin doktorgrad i filologi. Da først følte hun seg kompetent til å begynne å undervise og å delta i den daglige ledelse ved en romersk-katolsk skole.

Søster Ann Joachim fikk den ære å være den første nonne som fikk lov til å prosedere for De forente staters høyesterett. Dette skyldtes delvis en av de bøkene hun i mellomtiden også hadde fått tid til å skrive og utgi: «En historisk analyse og sammenligning av De forente staters konstitusjon og Sveits». Hennes andre arbeider omfatter slike juridiske brosjyrer som «Institusjoners sosiale og juridiske sider», «Oversikt over private sykehuslover», «Individenes borgerrettigheter i minoritetsgrupper», og «Medisinsk-juridiske problemer».

Som juridisk rådgiver for Dominikaner-ordenen har søster Ann Joachim mange oppgaver i forbindelse med nye byggekontrakter og andre forretningsanliggender. Hun gir også råd og veiledning til nonner og deres familie.

Fordi søster Ann Joachim alltid har vært ivrig interessert i friluftsliv og idrett, deltar hun ennå i sommerleirene på Kelley's Island i Lake Erie som rådgiver for deltakerne som består av piker fra alle trossamfunn i alderen 7—17 år.

Enkelte synes kanskje at det er merkelig å se en nonne komme ut fra førercabinen på et fly eller boltre seg på tennisbanen. Men det forbauser langt fra pikene i sommerleirene eller studentene ved Siena College. Tvertimot, det er nettopp det de venter seg av sin kjære og allsidige nonne — søster Ann Joachim.

Ella Griffiths.

Helgenkåringen av Pave Pius X. vil bli kringkastet over Radio Vaticana både lørdag aften og søndag formiddag. M.h.t. lørdagssendingen kan opplyses at Nordwestdeutscher Rundfunk (N.W.D.R.) sender ut et opptak fra Petersplassen kl. 22.10—22.55 på 309 m., 530 m. og 189 m., samt kortbølge 50.16. ...Vi er blitt underrettet om at lytteforholdene skal være meget gode over N.W.D.R.

Biskopen reist til Rom

Han Høyærværdighet biskopen reiste 22. mai til Rom for å avgi den foreskrevne fem års rapport (besøk ad limina) ved Kurien. På nedturen tok Biskopen søndag 23. mai del i den årlige Mai-valfart til Aasebakken utenfor København, og han vil under oppholdet i Den evige stad overvære høytidelighetene i forbindelse med helgenkåringen av Pave Pius X 29. og 30. mai og av maristpateren Pierre Aloyse Chanel 13. juni.

Under Biskopens fravær, som ventes vare til ca. 16. juni, vil sekretæren, pastor I. Hansteen Knudsen, ivareta Bispedømmets løpende forretninger.

Pilegrimsreisen til Lourdes

Ved fristens utløp 20. mai har i alt ca. 70 deltagerer påmeldt seg fra Norge, et tall som må sies å være meget oppmuntrende. Fra Danmark meldes om en enda sterkere oppslutning enn til fjorårets danske nasjonalferd, så sommerens dansk-norske Lourdes-reise tegner til å bli en riktig storbegivenhet.

I skrivende stund kan ennå intet sies for sikkert om det blir satt opp særtog eller ikke, heller ikke kan alle avreise- og ankomsttider for de forskjellige etapper av reiseruten nøyaktig oppgis, da det avhenger av sommerkjøreplanen som ennå ikke er ferdig. Men nå da tallet på deltagerne fra begge land foreligger, vil alle detaljspørsmål raskt bli løst og meddelelse gitt hver enkelt deltager.

Imidlertid kan sies at avreisen fra København vil finne sted mandag 5. juli ved 10—11-tiden, med ankomst til Paris tirsdag ettermiddag. Deltagerne blir kjørt i busser til sine hoteller. Hele følgende dag, 7. juli, tilbringes i Paris, og i løpet av dagen blir arrangert sightseeing. Om aftenen går ferden videre til Lourdes, med ankomst her neste morgen, 8. juli kl. 8. I regelen kan man først få hotellplassene etter kl. 12, og pilegrimene må da innrette seg deretter. De tar med buss fra stasjonen til hotellene, der bagasjen deponeres, hvoretter man straks går til messe. Det kan regnes med at på hvert av hotellene fins et par ledige rom, slik at eldre eller svakelige kan få hvile seg om det ønskes. Oppholdet i Lourdes varer til torsdag 15. juli om morgenen, medmindre det blir særtog, for da er det mulig at man allerede den 14. om aftenen reiser til Chartres for å tilbringe torsdagen der. I alle fall kan sies at man om aftenen 15. juli er tilbake i Paris, hvor det overnattes, og antagelig ved middagstid den 16. settes kursen for København med ankomst der henimot aftenen den 17. juli.

Reisetidene på strekningen Oslo—København tur retur vil med det første bli fastsatt. Avreisen blir som kjent 4. juli og tilbakekomsten 18. juli.

Til pave Pius X's helgenkåring

Like fra den nattetimen 20. august 1914 da pave Pius X lukket sine øyne i sitt enkle gemak i Vatikanet — knekket av sorg over verdenskrigens utbrudd — har ryet om hellighet vært knyttet til hans navn. Friske blomster har alltid vært å finne ved hans sarkofag i Peterskirkenes krypt, og da restaureringsarbeider stengte nedgangen til krypten i de siste krigsårene, fant man å måtte overføre sarkofagen til selve basilikaen, så stor og trofast var søkningen til den «fattige og dog rike, milde og ydmyke av hjertet», som det står skrevet på hans snehvite marmorgrav. Og det var ikke noe lokalpreget hellighetsry. Båret på berømmelsen som knytter seg til selve paveverdigheten, kom det naturlig til å slå ut i universell dyrkelse. Men det at dette skjedde så raskt, har sin bærende grunn i helligheten ved hans liv og gjerning. Og dette er ikke begrenset til hans 11 paveår. Hellighet improviseres ikke, og den fås heller ikke gitt gjennom *standens* nåde, selv om denne øker med ansvarets byrde. Helligheten er et nådens verk med en sjel som har gitt hele sin vilje og sin forstand og hele sitt menneskeverk, usselt eller stort, over i tjeneste for Gud og for sjelenes vel. Det kan skje i upåaktet stillhet som hos en Theresa av Lisieux, og det kan skje mellom kamp og historiedrønn, som hos en Bernhard av Clairvaux. Hos Pius X skjedde det under begge ytre former. Både som barn og seminarist, som prest, biskop og patriark så han kamp omkring seg. Det kunne være sosiale og politiske kamper: *han* så det som en kamp om sjelene. Og hans innsats ble alltid å sekundere kampene etter regler diktert av det indre liv. Det som flyter stille og dypt. Som pave ble han gjennom sin hyrde- og læreplikt trukket inn i kamper som engasjerte hele menneskeheten, like fra Jansanismens fryktinngydende Jehova-offensiv mot Den nye pakts kjærlighetsladede frelser-idé, til våpenstriden mellom den første verdenskrigs antagonist som osset av hat og krutt. Hva satte han inn? *Det indre liv*: det liv som har sitt opphav i Guds overskudd av kjærlighet, som er gitt barnekår med full arverett til evig salighet. Over sitt uventede pontifikat satte han mottoet: «A fornye alt i Kristus». Mot modernismens villfarelse, «som rommer i seg alle tidligere villfarelser», satte han den hyppige nadverdsgang, kommunionen, til veifaringsmiddel. Og det revolusjonerte millioner hjerter og mobiliserte en kjærlighetens hvite hær, som kan være like sterk om den teller hundrer eller legioner, bare den enkelte er nok ladet med kjærlighet og intet annet.

De som utløste kampen 1914—18 er døde og til dels glemt, likeså modernismens menn, som forut hadde gjort anfall på Kirkens lærefundament. Den som døde av sorg ved visjonen av denne allkampens nytteløshet, *lever* — gjenreist til liv for nye slekter med nye vyer, alltid nye vyer. Pave Pius X, Giuseppe Sarto, den sunde, fromme sønnen til kommunebudet i landsbyen Riese, lever i de millioner tindrende barneøyne som undrer seg og gleder seg over det første personlige møte med Gud i den hellige kommunion; han lever i ungdommens, de voksnes og de gamles daglige mulighet til å næres av Herrens kjærlighetsbrød; han lever i vår slekts voksende forståelse av det liturgiske livs betydning for det kristne åndsliv overhodet; han lever, kort sagt, som fornyeren av

PROGRAM

for KVINNEFORBUNDETS 9. landsmøte,
Bergen 5.—7. juni 1954.

Lørdag 5. juni (Pinseaften)

- Kl. 11.00: Rådsmøte for styret og delegerte i Moderhuset.
» 17.00: Andakt i St. Pauls kirke.
» 20.00: Konsert i Harmonien ved Elisabeth Schwartzkopf.

Søndag 6. juni (1. Pinsedag)

- Kl. 8.00: Fromesse med felleskommunion.
» 9.00: Fellesfrokost i foreningslokalet, Prestegården.
» 10.30: Høymesse.
» 12.30: Landsmøtet i Krypten.
» 19.00: Andakt i St. Pauls kirke.
» 19.45: Egen buss til «Gamle Bergen» for festmiddagens deltagere.
» 20.00: Festmiddag på «Gamle Bergen».

Mandag 7. juni (2. Pinsedag)

- Kl. 9.00: Fromesse.
» 12.00: Utflukt til Fløyen med bergbanen.
» 14.00: Lunch på restauranten.
» 19.00: Avslutning med andakt i St. Pauls kirke.

Deltagernes kontingent kr. 20.00 pro pers.

NB. Måltider ellers må deltagerne selv sørge for.

Kirkens indre liv, som en i sannhet «Papa vitae interioris — det indre livs pave». Som den 24-årige franske karmelitternonnen fra Lisieux ble den lysende helgenskikkelsen i første del av vårt århundre, er det all grunn til i Pius X å se dette nye halvsekels forgrunnshelgen — om en slik betegnelse lar seg forsvare! Da Theresa i 1897 allerede sov i hellighetens ry og hennes selvbiografiske «En sjels historie» samme år kom ut, lot kardinal Sarto som patriark av Venezia forordne den første og siden så betydningsfulle eukaristiske kongres i gondolbyen. Hva dette sammentreff innebærer, vet jeg ikke. Pius X hadde aldri vært noen kløpper i fransk, men han hadde sikkert merket seg dette oppsiktsvekkende åndsverket fra den just avdøde unge nonnen. Det som er betegnende, er at begge disse to helgentyper griper inn i hverandre på en måte som gjør dem til det 20. århundres markanteste åndsprofiler. Ingen av dem pretenderte noe som helst. De slet snarere av, bevist, tråd for tråd av det jegets islett som vi andre så gjerne knytter mønstret etter i livets vev. Og slik har de begge etterlatt seg selv. De valgte å gå det indre livs skjulte vei. De fant frem til et høyere mønster og lot seg gå opp i det, den ene bak Karmels murer, den annen på selveste Petri stol. Den hellige skrift beretter om at apostelen Peter, den første pave, virket under selv ved sin skygge. Det er som om det ikke finnes noe så usannsynlig i forbindelse med helgnene, at Guds allmakt ikke kan trekke det inn i sin tjeneste. Hva skulle vi da ikke kunne vente virket av den hellige til hvis ære dette er skrevet — han som gjennom sine kommuniionsdekreter i den grad har åpnet kildene for oss til den kraft som strømmer ut fra Alterets allerhelligste sakrament!

I. H. K.

1000 biskoper til helgenkåringen!

Pilegrimer fra hele verden strømmer i disse dager til Rom for å overvære helgenkåringen av Pius X, meldes fra Vatikanet. Og blant disse vil finnes nesten hele kardinalkollegiet, et tusen-tall biskoper, det største antall biskoper som i hele Kirkens historie har vært samlet i Den evige stad. Bl. a. venter man at flesteparten av de ennå gjenlevende 26 biskoper som ble utnevnt under Pius X vil innfinne seg. Fire av disse er i dag medlemmer av kardinalkollegiet, hvorav den eldste er 88 år og den yngste 75. Dessuten regner man med 16 andre biskoper som i sin tid ble utnevnt av helgenpaven, men som i dag ikke lenger fungerer i sine embeter. Fra Norden kommer biskopene Mangers, Suhr (Danmark) og Nelsson (Sverige). Vår biskop er ledsaget av maristpater P. Bzdyl, som sammen med Hans Høyærverdighet vil overvære også kanonisasjonen av deres ordensbroder Pierre Aloyse Chanel 13. juni.

Som kjent vil den ene del av kanonisasjonshøytideligheten foregå på Petersplassen lørdag 29. mai, med en ny høytidsakt søndag 30. mai. Inntil søndag ettermiddag vil helgenpavens skrin bli oppbevart i basilikaen Maria-Maggiore, da den vil bli høytidelig ført tilbake til Peterskirken.

Pågangen etter adgangstegn til høytidelighetene kommende helg har vært så stor, at man allerede 14 dager i forveien måtte melde stopp. At Peterskirken med sine 80 000 plasser skulle bli sprengt, det visste man, men at også den kolossale Petersplassen ikke skulle strekke til, hadde man dog ikke regnet med!

Misvisende statistikk

Med interesse leste jeg St. Olavs imøtegåelse i siste nr. av påstanden om at Kirken i USA taper mange av sine medlemmer ved katolikkens inngåelse av ekteskap med annerledes troende. Etter i de siste år å ha fulgt Den katolske kirkes virksomhet på nært hold over store strekninger i Amerika, må jeg si som mitt absolutte inntrykk, at av dem som gifter seg «utenfor Kirken», kommer en stor del senere tilbake til Kirken for sammen med sin ektefelle å sanere ekteskapet ved katolsk vigsel. Samvittheten utfører sitt stille verk, her som ellers! Det er derfor i høy grad misvisende når statistikken bare tar i betraktning de «utgående» og ikke akter på de mange «tilbakevendende».

H. K. B.

Oslo-barnas feriekoloni «Persbråten»

Siden Mariakongregasjonen har skaffet det deilige feriehem «Persbråten» på Hadeland, har Oslo Katolske Menighetspleie kunnet holde en feriekoloni for barn hver sommer. Til å begynne med var det bare få — 12 barn — som kunne bli med. I år blir det omtrent 60 barn. Og de skal alle bli med, og få et helsebringende opphold på landet, for mange av dem bor i trange leiligheter, i bakgårder og er henvist til støvete og trafikerte gater og veier. Boligvanskene merkes jo også hos våre familier, og ikke mange har et landsted å ty til om sommeren. Derfor ber vi alle menighetsmedlemmer om et lite bidrag til årets feriekoloni. «Mange bekker små gjør en stor å» gjelder også her. Hjelp oss, så vi kan greie økonomien. Vi tar imot ethvert bidrag med stor takk. Det bes vennligst sendt til soknepresten i St. Olav eller St. Hallvard.

F. J. Fischedick.

Apropos til en Rundbordsamtale

Mange har sikkert stusset ved en uttalelse som «Alle Kvinners Blad» har tillagt en katolsk russepiker under en rundbordsamtale fornylig. Hva som siktes til, vil fremgå av nedenstående protestbrev til bladets redaksjon, og som vi også, forståelig nok, er blitt anmodet om å referere:

I «Alle Kvinner» nr. 19 for 1954 er inntatt et intervju med en del russepiker, hvoriblant min datter Bergljot Børresen. I intervjuet er hun tillagt følgende uttalelse:

«Vi har da visse idealer vi russejenter også, men jeg synes at når to er virkelig glad i hverandre, så må de kunne leve sammen selv om de ikke er gift.»

Min datter ble sjokkert over den uttalelse som var tillagt henne, og opplyser følgende:

Under intervjuet, som hadde karakteren av en felles samtale, reiste intervjueren det omtalte spørsmål, og det var enighet mellom russepikene om at forekteskapelig samliv ikke var tilrådelig. Da uttalelsene imidlertid tildels falt temmelig skarpe, tilføyet min datter, som har en muligens noe sterkt utviklet sans for toleranse, at man måtte være oppmerksom på at det kunne ligge ideelle motiver til grunn om to mennesker som var glad i hverandre valgte å innlede sitt samliv før de hadde anledning til å gifte seg.

Min hensikt med nærværende henvendelse er ikke å foranledige inntatt noe dementi av den uriktig siterte uttalelse, da jeg fra min praksis er klar over at enhver injuriersak eller ethvert dementi har som hovedvirkning vesentlig at en injurie eller en uriktig referert uttalelse gjenoppvekkes i lesernes erindring. Hensikten med min henvendelse er å påpeke, at selv om Deres medarbeider skulle mangle evnen til å oppfatte det vesensforskjellige i intervjuobjektets uttalelse og det i Deres blad inntatte referat, eller endog selv om Deres medarbeider skulle ha erindret uttalelsen således som den er referert, er det en uansvarlig utnyttelse av unge pikers tillit, og i høy grad uforsvarlig å innta et sådant referat uten på forhånd å forelegge formuleringen til godkjenning.

Ærbødigst

Harald Børresen,
høyesterettsadvokat.

*

Vi er fullt ut enig med høyesterettsadvokatens kritikk av en slik malplasert utnyttelse av de yngres tillit til voksne mennesker. Og om det kan innvendes at det kan heftes spørsmålstegn også ved formuleringen av det som egentlig ble uttalt av gode B. B., så er det å merke seg at dette likevel er et ansvarsbevisst ungt menneskes forsøk på å se en sak også ut fra andres livssyn. Hennes og de øvrige russepikers personlige syn var jo tydelig blitt tilkjennegitt!

R e d.

Om å la seg intervjuve

Av Daniel Haakonsen

Hvis det i vårt samfunn fantes mennesker som gikk omkring og suget til seg alle slags opplysninger, forvansket og fodreiet dem og ga dem videre mot betaling, da ville vi alle være på vakt. Og hadde det vært så heldig at disse menneskene gikk i uniform så alle kunne kjenne dem, ville saken vært grei. Noe av det første barna ville lært hjemme, var at de ikke skulle snakke med dem som gikk i slik uniform. Var de derimot kledd som alle andre,

UTLANDET:

VATIKANET

Sacra Virginitas — ny ensyklika av Pave Pius XII.

En ny ensyklika, *Sacra Virginitas*, som er datert Opptagelsesfesten, ble offentliggjort i den første uke av mai. Den fordømmer tidens villfarelser som påstår at den gifte stand er opphøyet over cølibatet, og dens hensikt er å fremholde og forsvare på en særlig måte fortrinnet ved jomfrulighetens gave i vår tid. Blant de påstander som fordømmes, er den som hevder at ekteskapet er det eneste middel til å sikre en sunn utvikling og en naturlig fullkommengjørelse av den menneskelige personlighet. De som hevder denne villfarelse, bruker det falske argument at ekteskapet, fordi det er et sakrament og den jomfruelige stand ikke er det, er et bedre redskap for sjelen til å forenes med Gud enn jomfrueligheten. Heller ikke kan det sies at ekteskapet fullkommen-gjør den menneskelige personlighet i høyere grad en jomfrueligheten:

«Det er visselig ikke Vår hensikt å benekte at katolske ektefeller ved et eksemplarisk, kristent liv, kan frembringe

kunne far og mor bare innskjerpe visse almene forsiktighetsregler: ikke stole for meget på fremmede o. l.

Nå er det jo ikke slik at alle journalister lever av å selge sensasjoner, forvanskede nyheter, tvilsomme referater og halvfordøyede kunnskaper — heldigvis. Men noen av dem gjør det. De går ikke med uniform, derfor må man ta almene forholdsregler. Det nytter ikke å stole på en bladmann på grunn av hans gode smil. Selv Sigrid Undset som hadde slik en inngrodd skepsis overfor dem som ville inn på hennes enemerker av sensasjonstrang, selv hun brente seg en gang ordentlig på å uttale seg i nærvær av en journalist. Og utsatt som hennes navn og rykte var i det hjemlige sladrehull, kom uforsiktigheten henne durt å stå.

Overfor intervjuere er det to ting man skal ha for øyet. Bak journalisten står en avis eller et blad. Er det en avis eller et blad som man ikke har full tillit til og respekt for, er det et spørsmål — et skjønnsspørsmål — om man overhodet skal la seg intervju. Men enten man nå aksepterer eller ei, skal man alltid forlange å få se intervjuet før det går i trykken. Sier vi i en samtale med et alminnelig menneske noe som blir misforstått, så skjønner vi straks på den annens forbauselse eller forferdelse at noe er galt fatt, og så kan vi forklare oss nøyere. Men journalisten vokter seg vel for å røpe forbauselse, — da ville han jo gjøre intervju-objektet forsiktig. Det han hører eller tror å høre, glir lydløst ned på blokken, uten at minespillet roper den ringeste bevegelse. Et par dager etter ser man så at man kommer med en uttalelse som man ikke kjenner igjen til mennesker som leser mens man selv ikke er til stede og ikke kan oppklare misforståelsen.

Nå er det nok så at de fleste mennesker vet at journalister kan være upålitelige. Men dessverre, det er allikevel ikke alle som vil yte en den tillit å gå ut fra at journalisten har tatt feil, dersom ens uttalelser forbauser eller forferder. Sensasjoner av alle slag har jo stor tiltrekning på folk, og de gir da også deilig meget vann til sladderens mølle.

rike og frelsebringende frukter over alt og under alle forhold. Men den som vil råde til ekteskap med den begrunnelse at det er å foretrekke fremfor en fullstendig innvielse til Gud, vender opp og ned på og forstyrrer tingenes riktige orden. Vi må . . . med den plikt som påhviler Vårt embede, energisk ta avstand fra dem som holder unge mennesker borte fra å avlegge hellige løfter, ved å lære dem at de ved ekteskapet utfører noe åndelig verdifullere ved offentlig å vitne om et kristent liv som fedre og mødre.»

Alle adgangskort utdelt.

Den 4. mai var Rituskongregasjonen fulltallig samlet i nærvær av Pave Pius XII for å avslutte helligkåringssprossessen for de salige Pius X, Giuseppe Crocefissa de Rosa, Pierre Chanel, Domenico Savio og Gaspare del Bufalo.

En pave, en ordensmann, en ordenssøster, en misjonær, en yngling og en verdensprest vil dermed i tiden fra den 29. mai til den 13. juni bli opphøyet til alterets ære.

Den 20. mai fant de tre konsistorier sted, hvorunder kardinalkollegiet og de biskoper som oppholder seg i Rom, ga sin tilslutning til helligkåringen av de fem salige.

Til helgenkåringen av Pave Pius X som vil finne sted på Petersplassen, er tilstrømmingen så stor at selv denne plass blir for liten. Alle adgangskort til plassen den 29. mai, da denne høytidelighet finner sted, er allerede delt ut.

CANADA

Den første erkebiskopen av Winnipeg avgått ved døden.

Den første erkebiskopen av Winnipeg, mgr. Arthur Sinnott, avgikk ved døden Påskedag. Han ble utnevnt til erkebiskop av Winnipeg i 1915, men måtte trekke seg tilbake i 1952 på grunn av svekket helbred.

CHINA

Alle katolske kirker i Hankov stengt.

Alle de katolske kirker i byen Hankov er nå stengt av de kommunistiske myndigheter. Hittil har man latt kirkene være åpne for «å bevare ansiktet». Byens 14 prester sitter fengslet.

DE FORENTE STATER

Jesuit-redaktør hedret for sin kamp mot rasefordommer.

Pater John Lafarge S.J. som er en kjent redaktør i De forente stater og grunnlegger av *The Catholic Interracial Movement*, ble nylig hedret for sine «effektive bidrag til kampen mot rasefordommene». Pater Lafarge ble av *St. Louis Catholic Interracial Council* tildelt den salige Martin de Porres pris. I denne forbindelse ble det vist til hans «modige og omfattende journalistiske virksomhet; til den oppmuntring han har vært for alle som er interessert i rase-spørsmålet, og til det eksempel han har vist i sitt personlige liv». Tidligere var han blitt tildelt en æresgrad av Lincoln-universitetet i Pennsylvania.

OSLO. Barnas bønnedag om fred.

Barnas bededag om fred ble en stor fest for de yngste i vår hovedmenighet. En stor skare hadde samlet seg til messen i St. Olavs-kirken, der det ble feiret en norsk dialogmesse med preken for barna ved sogneprest Fishedick, som utla for dem dagens betydning og alvor. Vel 125 barn skred til Herrens bord. En la også merke til en hel del ungdommer som deltok i messen og felleskommunionen.

Om aftenen møtte barna på gårdsplassen til St. Sunniva-skolen, der det var bygget et lite alter med en madonnastatue. Etter en innledende salme lestes vekselvis pavens bønn om fred, og så toget alle — barna, prestskapet, en lang rekke St. Josephssøstre og mange av barnas foreldre — under sang og bønn til St. Olavs kirke. Noen småpiker bar Maria-statuen.

Det var en imponerende rekke barn som deltok i den vakre prosesjonen, der den nærmeste kolonnen bak statuen var et større antall piker i side, hvite kjoler og med blomsterkrans i håret og gutter i hvite skjorter — alle med Maria-medaljer på lyseblå sløyfer. Kirken var så godt som fylt av den øvrige menighet, som straks hadde inntatt sine plasser her, utrygge på været med det lette regndrysset. Pastor Lars P. Messel holdt prekenen for barna. Høytideligheten ble avsluttet med levittandakt, forrettet av sognepresten, som meddelte den sakramentale velsignelse.

Det kan nevnes at pater Lafarge er en stor Norges-venn og at han kom til å bety meget for *Sigrid Undsets* foredrags-turneer i De forente stater under krigen. Han holdt og skrev blendende inntroduksjoner om henne, bl. a. i tidsskriftet «America», hvor han er en skattet medarbeider.

Opus Dei åpner nytt sentrum i Boston.

Opus Dei som er den eneste orden for legmenn som er offisielt anerkjent og sanksjonert av Paven, har nylig åpnet en avdeling i Boston, Massachusetts. Det er den andre avdeling av dette slag i De forente stater. Den første er knyttet til universitetet i Chicago og er et ledd i en internasjonal kjede, omfattende *Opus Dei*-grupper i Frankrike, Italia, Tyskland, England, Spania, Irland og Afrika.

Medlemmene av *Opus Dei* avlegger kyskhets-, fattigdoms- og lydhetsløftene, men forblir på den arbeidsplass de har i verden.

Den nye avdeling i Boston ledes av pastor *William B. Porras*. Den bygning som er stillet til avdelingens disposisjon, rommer et kapell hvor det daglig leses messe. En gang i uken holdes der Rosenkrans-andakt.

Tall fra Caritas-virksomheten i New York.

Det katolske Caritas i New York rår over 189 institusjoner og virksomheter. I 1953 ble hjelp ydet til nærmere 500 000 mennesker. I de 39 barnehjem ble det tatt hånd om 18 148 barn. Tyve sykehus og tre hjem for rekonvalesenter pleiet 135 000 pasienter og det ble gitt 107 000 dager fritt sykehusopphold.

Katolsk litteratur i pocket-utgaver.

Doubleday and Company i New York er det første store forlag i De forente stater som har begynt å utgi en årlig serie katolsk litteratur som pocket-bøker til en meget billig pris.

I den første serie er følgende bøker utgitt: *Our Lady of Fatima* av William Thomas Walsh; *The Diary of a Country Priest* av Georges Bernanos; en populær utgave av *Kirkens historie* av Philip Hughes; og *Kirken taler til den moderne verden* — *Leo XIII's sosiale lære* av Etienne Gildson.

*

I 1953 ble det utgitt over 750 katolske bøker i De forente stater. Ti katolske bøker var blant de 52 som særlig ble omtalt i 1953 av *the Religious Book Round Table of the American Library Association*.

Blant de bøker som ble utgitt er *Saint for Now* av De forente staters ambassadør i Rom, *Clare Boothe Luce*; *The Sign of Jonas* av Thomas Merton; *History of the Old Testament* av Paul Heinisch og *The Catholic Way* av Theodore Maynard.

Etabl. 1885

G. A. LARSEN

Nordal Bruns gate 7, Oslo

Alle sorter glass til bygningsbruk

Glass-sliperi - Speilfabrikk

Verksted for glassmalerier

Gamle speil omfolieres og blir som nye — hentes og bringes

Frisk luft fåes best ved anbringelse av glassventiler i vinduene

Gullmedalje Barcelona 1929

Telefon 42 62 19 - 42 57 09 - 33 66 61

Telegramadr.: GLASSMESTER»

FRANKRIKE

De kristne og kommunismen.

I forrige nummer av «St. Olav» ble det offentliggjort en melding om at det franske episkopat hadde vært samlet til drøftelser av aktuelle spørsmål i Paris i dagene fra den 27. til den 30. april.

Etter drøftelsene sendte episkopatet ut en lengere tros-erklæring. Den ble offentliggjort den 28. april. Vi bringer her avslutningen:

«Den største fare i vår nye tidsalder er *den ateistiske humanisme*, som lærer at mennesket ikke er sant menneske med mindre det ser seg selv som det høyeste gode. Den fremgang ateismen har i vår tid, er avskrekkende ikke bare på grunn av utbredelsen, men også på grunn av alle de medløpere den teller, selv blant noen katolikker. De synes alltid rede til å tro at intelligens og fortreffelighet fortrinnsvis er å finne på ateistisk hold og til å beklage mangelen på intelligens blant de troende og til å fordømme dem som hyklere. Vår misjons første oppgave er å meddele menneskene kunnskapen om Gud, om Hans hellighet, Hans opphøyethet, Hans nåde. Troen på en allmechtig Gud, på Skaperen, er det vesentligste i religionen, en forutsetning for frelse, grunnlaget for den moralske lov, fundamentet for det menneskelige samfunn.

Uten å ha forlatt religionens og den moralske lovs område har Kirken fordømt den ateistiske materialisme i den marxistisk-kommunistiske utforming som en retning der uunnngåelig fører til ødeleggelse av den menneskelige person og til undertrykkelsen av familien som er utsatt for faren av å tape sin identitet i statsmaskineriet.

Kirken har alltid nektet å alliere seg med den politiske antikommunisme som ikke vil se den sosiale urettferdighet som er en av årsakene til kommunismen. Den har minnet alle kristne om at «alle villfarelser rommer et element av sannhet»: å ønske å bedre arbeidernes kår, å avskaffe de misbruk som skyldes den liberalistiske økonomi, å sikre en mer jevn fordeling av rikdommene er uten tvil helt legitime mål.

Idet hierarkiet vender seg til høysinnede kristne som har følt seg tiltalt av kommunismens øyeblikkelige mål, ber det dem å se lenger fram og til å forstå problemets sanne dimensjoner, hva det egentlig dreier seg om. Kirken har fordømt den marxistiske kommunisme i første rekke på grunn av dens ateistiske materialisme som gjennomtrenger ikke bare dens læresetninger, men også dens samfunnsøkonomiske prinsipper, dens taktikk, dens propaganda og dens handlinger; for det andre på grunn av dens religiøse forfølgelser som den setter i verk over alt hvor den ser seg i stand til det og endelig på grunn av de konsekvenser den fører til, særlig for den menneskelige person og familien.

Det franske hierarki ber katolikkene særlig å være oppmerksom på den fare som den marxistiske oppfatning av klasskampen representerer. For marxisten dreier det seg ikke bare om en amp for arbeidernes frihet eller bare om ønsket å fremme arbeidernes sak; men en delaktighet i dette arbeide etter opplæring på kurser, er den sikreste vei for dem som begir seg inn på den, til gradvis å akseptere hele den marxistiske dialektikk. Kommunistiske teoretikere har aldri lagt skjul på hensikten i så måte.

Kristne som ikke er oppmerksom på dette, fanges lett inn i god tro. De beroliger seg med å si at klassekampen er et uunnngåelig faktum, fremkalt av den kapitalistiske økonomi, så altfor ofte praktisert på begge sider. Men krigen er også en kjensgjerning. Hvilken helhjertet kristen som lidenskape- lig ønsker fred, vil vel hengi seg til krig? De tilføyer at de selv holder seg klar av hatefulle følelser i denne kamp, som om de overhodet er i stand til å motstå trangen til vold og hat i lengden. Litt etter litt kommer de til å ligge under for denne onde innflytelse, og om de var uten fordommer i sin vurdering, ville de hos seg selv merke tegn på en voksende avhengighet av marxismen.

De mener å kunne skille ateismen ut fra kommunismen, gudløsheten som de så sterkt tar avstand fra, til tross for at ateismen er en integrerende del av den kommunistiske lære, så å si vevet inn i den. De synes ikke å være klar over at kommunismens triumf vil være ensbetydende med tilintetgjørelsen av den katolske religion i Frankrike som de erklærer at de føler seg så sterkt knyttet til. De benekter eller søker å forklare med politiske motiver som er de samme som den kommunistiske propagandas, forfølgelsen av Taushetens Kirke. De er rede til å ta del i hver eneste kampanje som organiseres av kommunistene for å nå politiske mål, kampanjer rettet mot hvem som helst hvor som helst i hele verden. Men de synes å være ufølsomme for deres trosfellers

lidelser og martyrier, for de fengslede kirkeledere, for de portasjonene av så mange av Kristi disipler.

De motsetter seg visse sosiale reformer som ville styrke det nåværende styre, fordi kommunistenes mål er å ødelegge den privatkapitalistiske økonomi. For å nå dette mål må den revolusjonære uro holdes ved like, selv om det øyeblikkelige resultat bare er større lidelser for folket. De skryter av de forbedringer kommunismen angir å ha gjennomført i et land som sosialt var meget tilbakeliggende, men de kommer ikke med et ord om dets totalitære styre, om undertrykkelsen av den personlige frihet, om propagandaens tyranni og det hemmelige politi, om avskaffelsen av moralloven og den absolutte underkastelse under de primære interesser til partiet som bestemmer og rettferdiggjør alt.

Litt etter litt eksepterer den kristne på denne måte marxismens falske messianisme, hvis propaganda lover lykke, fred og frihet som en frukt av den kommunistiske revolusjon. Han godtar den marxistiske oppfatning av proletariatets mystiske betydning, farvelegger det med kristne verdier. Resultatet blir at fattigdom blandes sammen med proletariatets livsforhold og evangelisk nestekjærlighet med arbeidernes solidaritet. Han forsikrer med kommunistene at Kirken hører til den borgerlige verden og den kapitalistiske privatøkonomi. Fremdeles hevder han at han er trofast mot Kirken, men bare fordi han sier at Kirken ikke er Paven og hierarkiet, men bare fordi han sier at Kirken ikke er . . . . .

«hver og en av oss». En anarkisk individualisme bringes på denne måte inn i Kirken, og det mål marxistene i så henseende har satt seg blir virkeliggjort . . . »

Etter å ha hyldet Den katolske aksjons militante innsats konkluderer erklæringen med følgende:

«Ved dette vendepunkt i historien ser Det franske hierarki i sønnlig forhold til den Øverste Hyrde, Jesu Kristi stedfortreder, seg stillet overfor en dobbelt oppgave: en misjonerende og arbeidet i menighetene. Den ene kan ikke erstatte den andre. De kan ikke stilles opp mot hverandre eller blan-

des sammen. De er klart avgrenset, men fyller likevel ut hverandre i den enestående og store misjon Kirken har: å forene menneskene med Gud, å imøtekomme hver generasjons apostoliske behov.

Et alvorlig problem er oppstått i vårt land i dag: å grunnlegge menigheter i utkantene av eldre byer hvor kristendommen ennå ikke har vunnet fram, og hvor Kirken altfor ofte bare er kjent gjennom den materialistiske og ateistiske løgnpropaganda. Hierarkiet føler sitt store ansvar overfor de mange som ennå ikke har hørt vår guddomelige Frelseres glade budskap. Hierarkiets misjonerende oppgave består i å oppsøke og nå disse ikke-troende som er skilt fra Kirken, ved hjelp av *kristne legfolk* som lever i verden og i sine liv vitner om Kristi kjærlighet, og som vil fullføre den misjonerende oppgave som er betrodd dem av Kirken. Dette er grunnen til at Hierarkiet vil vekke til live og stimulere en misjonerende ånd hos presteskaper og de troende, en ånd som akter, elsker og vil tjene disse ikke-troende masser med en virkelig forståelse av deres åndelige fattigdom og materielle nød. Til disse legfolk ønsker Hierarkiet å sende prestene i arbeidermisjonen.

Selv om det er sant at misjonsproblemet fortrinnsvis er knyttet til den arbeidende befolkning, ville det være en feiltagelse å tro at det ikke også foreligger på andre felter. Det finnes i Frankrike landdistrikter hvor den kristne tro er ukjent. Den katolske aksjon finner daglig i alle slag spor av invasjonen fra den moderne fornektelse og hedendom. Hierarkiet nærer omsorg for alle. Det ønsker Evangeliet forkynt over alt.

Det er ikke nok for Evangeliet å bli forkynt for alle og at frelsens midler av Kirken bringes til dem som er lengst borte fra den. *De som budskapet bringes ut til må få se omkring seg i menighetene synlige tegn på nestekjærlighet i liv og få oppleve stråleglansen fra sanne kristne menigheter.* Om disse menigheter holder seg for seg selv og er ufølsomme for det drama som utkjemper for menneskenes frelse, vil all

FREDRIKSTAD		
BRYNILDESENS FABRIKKER Drops og Mineralvann	FREDRIKSTAD BYGNINGS-ARTIKKELFORRETNING Byggevarer - Jernvarer Malervervarer	«ASTRA», «GLOMMEN» og «FRESKO» Skofabrikker S. Galtung Sætvedt, Fredrikstad
 ALT I GLASS, PORSELEN OG STENTØY TLF. 1662 - 2062	O. Henriksens Sønner Aut. Rørleggere og Rørhandel Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Tlf. 22 85 - 22 86	
	Chr. Hannestad BLOMSTERFORRETNING Fredrikstad Tlf. 2336 - 2936	
FREDRIKSTAD BLIK- & METALVAREFABRIK Andresen & Müller Mek. Verksted - Blikkemballasje og metallvarer av enhver slags - Jernfat i alle størrelser og for ethvert øyemed - Isenkramartikler - Elektrisk og Autogensveisning - Stanseartikler	FREDRIKSTAD MEIERI	EDVARDESEN & NORHEIM A/S Autorisert Installatør Radio og Elektrisk utstyr Tlf. 1220 - Fredrikstad
	 Lys - kraft - varme - kjøling Radio	BJØRNULF-FOTO-KINO Alt i foto. Utleie av kulturfilm og filmapparater. Tlf. 1921

misjonsvirksomhet bli lammet. Av den grunn ønsker Hierarkiet, mens det fortsetter sitt normale arbeide gjennom de kristne organisasjoner, å gjøre de troende oppmerksom på disse muligheter til å drive kristen misjon og understreke ansvaret ved å høre til en Kirke hvis innerste vesen er å drive misjon. Hierarkiet ber de katolske menigheter om i stigende grad å bli sentrer for liv og broderlig nestekjærighet ved flitigere enn noensinne å ta del i bønn, sakramenter og i det guddommelige Offer; å erkjenne det ansvar de har for de av sine medmennesker som de møter hver dag; å ønske kristne velkomne *hvorfra de enn måtte komme*. På Hierarkiets befaling og under presteskapets veiledning er Den katolske aksjon ivrig opptatt med over hele landet å gjøre menighetene til levende fellesskap om kan fylle sin misjonerende oppgave. De kristne organisasjoner vil strekke seg så langt råd er for å utdanne apostler til modige vitner om kristen sannhet og nestekjærighet i en avkristnet verden. Den frie undervisning vil bli fortsatt og drevet mer energisk enn noensinne uten hensyn til sivilisasjonsform, slik at den kan fylle sin oppgave i Kirkens tjeneste i samarbeide med Hierarkiets undervisende misjon. Den tilbyr familier og samfunn «det fullstendige undervisningsmiljø» (Pius XI) hvor foreningen av kristne og humanistiske verdier er fullbyrdet, men alltid underlagt Gud og Den korsfestede.

I den moderne verden og innfor morgendagens sivilisasjon, bekrefter Kirken sine håp, fullt oppmerksom på de hindringer den ser seg stillet overfor. Den stoler på sin Stifters gud-

dommelige løfter. Den har tillit til frelsens budskap, som Han kom til verden med og som Han overlot den. Den ber sine barn ikke å henfalle til sykkelig og hjelpe-løs frykt eller til for-dømmelig likegyldig-het. Den minner dem om at det er dens skjebne å føre misjo-nen videre til alle de sivilisasjoner som følger hverandre, fordi de alle har har Frel-sens behov. Den vil aldri opphøre med å bringe budskapet om kjærlighet og frelse til dem som har stengt den ute fra sitt hjerte. Dens bønner omslutter dem alle og jevner deres vei mot Gud.»

GRAVMONUMENTER

TLF. 12320 TLF. 24435

THOR OLSENS GT.2.OSLO

AS NORSK LABRADOR & GRANITINDUSTRI

På grunn av plassmangel må meget utenlands-stoff stå over til neste nr.

TRONDHEIM		
<p>Et ord er nok ...</p> <p>KVALITET</p> <p><i>Johan O. Helgesen</i></p>	<p>KVALITETSVARER</p> <p>HOS</p> <p>KVALITETSFIRMAER</p>	<p>Vi møtes på</p> <p><i>Kranes konditori</i></p> <p>Tromsø</p>
<p>MURMESTER BERNT IVERSEN</p> <p>Kongensgt. 66 - Tlf. 25522</p> <p>Trondheim</p>	<p>Kjøp</p> <p>hos våre</p> <p>annonsører</p>	<p>Tapeter</p> <p>Linoleum</p> <p>P. B. PAULSEN & CO. A/S</p> <p>Søndregt. 14 - Trondheim</p> <p>Gardiner</p> <p>Gulvtepper</p>
<p>Lykkekaffe - Lykkete</p> <p>I. K. Lykke A/S</p> <p>Trondheim</p>	 <p>A. Dahl & Co.</p>	<p>ILA FRUKTSALG A/S</p> <p>Varer bringes</p> <p>Telefon 24726</p>
<p>INGMAR KVAM's</p> <p>Begravelsesbyrå</p> <p>Trondheim</p>	<p>C. SARHEIM & CO.</p> <p>Trondheim</p> <p>==== Vi leverer alt i papir ====</p>	<p>M. OSNES A/S</p> <p>Frukt og Grønnsaker</p> <p>Telefon 23580</p>

BERGEN

<p>L. W. TORNØE A/S</p> <p>==== Papirhandel ====</p> <p>BERGEN</p>	<p>ERLING KRAGE A/S</p> <p>PRYD- OG BRUKSKUNST</p> <p>Bergen</p> <p>Telefon central 14110 Telegramadresse: «Kjell»</p>
<p>Manufakturvarer</p> <p>sengeutstyr</p> <p>SVERRE W. MONSEN</p> <p>BERGEN</p>	<p>Sølv for</p> <p>alle</p> <p>anledninger</p> <p><i>Theodor Olsens Eff.</i></p> <p>JUVELER SMÅSTRANDGT 4</p> <p>Bergen</p>

OSLO

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46
Privat 41 64 78 - 69 43 72

NORENBERG & CO. A.S

— Margarinfabrikk —

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

VI LEVERER:

Frigidaire
REG. VAREMERKE

KJØLESKAP OG KJØLEANLEGG

Innhent tilbud

LEHMKUHL

N. VOLLGATE 3, OSLO

TEKNISK HUSHJELP A/S

Citypassasjen, Oslo
Tlf. 33 51 00

Elektriske artikler og
installasjoner

Blomster FOR ALLE ANLEDNINGER

Annie Vera ^{A/S}

Karl Johansgt. 21 - Oslo

Røntgen- og elektromedisinske apparater

PROTON NORSK RØNTGEN

Martin Olsen

Overrettssakfører

Stortingsgt. 4 - Telf. 41 67 39
OSLO

*All slags
forsikring*

ANTH. B NILSEN & CO'S

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.   Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II
Tlf. 33 36 24 - Oslo
Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Kjøp

Skotøi

A-S SKOTØIMAGASINT

SOLID

GRENSEN 5/7

MICHAEL BERG

Autorisert installatør

Theresegt. 26, Oslo
Telefon 60 24 05

SØREN HANSEN

Kolonialforretning

Langes gate 6 - Oslo
Telefon 33 77 34

OLE KRISTIANSEN

Snektermester

Heimdalsgt. 34 - Oslo.
Tlf. 68 13 58 - Etablert 1894

Spesialitet:
Møbler og innredningsarbeider

ODDVAR J. LØDEM

MURMESTER & ENTREPRENØR

WISBECH

ARTISERELSKAP

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

Allslags snekkerarbeid utføres

REIDAR MYRVOLD

Gladsvei 23, Grefsen
Tlf. 37 57 68

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo
Telefon 42 99 90